

проф. др Љиљана Марковић¹

Универзитету Београду

Филолошки факултет

Универзитет у Осаки

Факултет за језике и културе

[https://doi.org/10.18485/biblioinfo.2017.ch1378.6:8j:02\(497.11\)](https://doi.org/10.18485/biblioinfo.2017.ch1378.6:8j:02(497.11))

СТУДИЈЕ БИБЛИОТЕКАРСТВА И ПЕРСПЕКТИВЕ ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗАЦИЈЕ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА

Сажетак

Како је очување и неговање језичког и културног диверзитета изузетно важно за сваки народ и за сваког појединца, обавеза је филолога пре свих да чувамо језичку различитост, јер на тај начин чувамо културну баштину и самосвојан поглед на свет. Филолошки факултети су природна упоришта таквих идеја, јер се учењем језика кроз њихове програме не овладава само лексиком, морфологијом, синтаксом, фонетиком језика, већ и историјом, културом, књижевношћу и духовношћу једне нације. Филолошки факултет Универзитета у Београду, са богатим студијским програмима за наставу 30 језика и њима припадајућих књижевности и култура, за наставу опште књижевности, опште лингвистике, библиотекарства, информатике, музеологије и архивистике, као један од најразвијенијих факултета у југоисточној Европи, активно се укључује у међународне пројекте размене студената и наставника. Студије методологије истраживања и технике научног рада, као и све научне области које обједињава програм Катедре за библиотекарство и информатику, укључују се у наставну понуду за стране студенте.

Кључне речи: језик, књижевност, култура, филологија, глобализација, универзитетско образовање, друштвено-хуманистичке науке, библиотекарство

Савремени међународни документи о библиотекама дефинишу библиотеку као установу одговорну за остваривање интелектуалне слободе и слободан проток информација, а библиотекара обавезују на поштовање интелектуалне слободе и приватности корисника.

1 Филолошки факултет, Студентски трг 3, 11000 Београд,

УНЕСКО-в Манифест за народне библиотеке из 1994. године дефинише библиотеку као информациони центар локалне заједнице који својим корисницима омогућава непосредан приступ свим врстама знања и информација. „Рад библиотеке се заснива на једнакости приступа свима без обзира на године, расну, полну, верску, националну припадност, језик или друштвени положај... Библиотеке не смеју бити изложене било којој врсти идеолошке, политичке или верске цензуре, као ни економским притисцима.”²

Године 1998, европски парламент усваја Извештај о улози библиотека у савременом свету,³ документ који указује на одговорност библиотека у изградњи слободног демократског друштва. Та одговорност се огледа у стварању активног грађанства, спремног да одлучује о свим питањима значајним за заједницу.

У јануару 2000. године, Извршни комитет Европског бироа библиотечких, информационих и документарних удружења (EBLIDA) усваја Водич за библиотекаарско законодавство и политику у Европи,⁴ који обухвата четири важне области: слободан приступ информацијама, улогу библиотека у националној књижној и информационој политици, библиотеке и индустрију знања, и заштиту библиотечке баштине. Прва област, осим слободног приступа информацијама, обрађује и начела изградње збирке и начела приступа мрежама.

Средином 90-их година 20. века, библиотеке постају једна од највећих непрофитних група корисника Интернета. Посредством Интернета, милиони података, докумената, текстова, слика и другог, у електронском облику постају доступни, многи од њих бесплатно. На конференцији у Глазгову 2002. године, Међународна федерација библиотечких удружења и институција усваја Манифест о Интернету,⁵ који садржи основна начела слободног приступа дигиталним информацијама. „Глобални Интернет омогућава појединцима и заједницама широм света... да имају једнак приступ информацијама за лични развој, образовање, стимулацију, културно уздизање, економску активност и свесно учешће у демократији... Сви људи могу представити своја интересовања, знања и културу целом свету на увид. Библиотеке и информациони сервиси

2 UNESCO Public Library Manifesto, 1994.

3 European Parliament. Report on Role of Libraries in the Modern World, 1998.

4 Council of Europe / EBLIDA Guidelines on Library Legislation and Policy in Europe, 2000.

5 The IFLA Internet Manifesto, 2002.

обезбеђују приступ на Интернет који је од суштинског значаја за све. Некима пружају олакшице, упутства и помоћ, док су за друге једина могућност приступа... Приступ Интернету и његовим изворима треба да буде у складу са Универзалном декларацијом УН о људским правима...”

На конференцији у Глазгову 2002. године Међународна федерација библиотечких удружења и институција (ИФЛА) усваја и Декларацију о библиотекама, информационим сервисима и интелектуалној слободи⁶ у којој још једном потврђује да је посвећеност интелектуалној слободи суштинска одговорност и обавеза стручњака за библиотекарство и информационе науке широм света. Та обавеза треба да буде изражена у професионалним етичким кодовима и доказана у пракси.

Међународна федерација библиотечких удружења и институција (ИФЛА) је водеће међународно тело које заступа интересе библиотечких и информационих сервиса и њихових корисника. То је глобални глас библиотечке и информатичке струке. Основана 1927. године са више од 1.400 чланова у преко 140 земаља широм света, ИФЛА је регистрована у Холандији 1971. године. ИФЛА је независна, међународна, невладина, непрофитна организација чији су циљеви промоција високих стандарда пружања библиотечких и информационих услуга као и подстицање на разумевање вредности тих услуга и заступање интереса свих библиотечких удружења и институција у свету.

Кратак преглед историје правних норми и представљање најважнијих одредби које обрађују питање људских права и слобода, као и односа интелектуалних слобода и библиотеке, недвосмислено указују да је „језик људских права постао универзални светски језик”.⁷

Године 1991. почела је са радом Катедра за библиотекарство и информатику Филолошког факултета у Београду, са циљем да образује будуће библиотекаре. У периоду од првих десет година дипломирало је 126 студената, од којих се више од 110 запослило у библиотекама Београда и у Србији. У истом овом периоду је одбрањено тринаест специјалистичких радова, десет магистарских теза и шест докторских дисертација, а у припреми је преко 20 мастер теза и четири докторске дисертације. План и програм Катедре чини изучавање двадесет предмета, од тога десет уже стручних. Након сваког семестра студенти полажу испите из предмета Библиотекарство и информатика, а групу

6 The Glasgow Declaration on Libraries, Information Services and Intellectual Freedom.

7 Bersis, Piere. Податак преузет са Интернета.

стручних предмета употпуњују испити из предмета Историја књига и библиотека (1 и 2). Поред ових уже стручних, заступљени су и предмети: Увод у општу лингвистику, Увод у филозофију, Савремени српски језик, Страни језик (P1-P4), Културологија и предмет Историја српске књижевности.

Поред тога, програм рада подразумева и обавезне семинарске радове и колоквијуме за одређене предмете, редовну годишњу праксу, обиласке и упознавање свих типова библиотека у већим градовима Србије. Осим редовне наставе на основним студијама, сарадници Катедре учествују у настави Центра за постдипломске студије, Смер за библиотекарство и информатику, који од 1990. године организује постдипломске, специјалистичке и докторске студије.

Високе библиотекарске школе постоје како би образовале кадар за рад у библиотекама, а тиме и да омогуће транспарентност професионалних циљева заснованих на правовременом реаговању библиотека на захтеве друштва. Образовање библиотекара је стратешки интерес и струке и друштва, а његов садржински оквир указатељ виталности идеала који они прокламују у области науке, образовања, информисања и културе.

Глобализација, у економском, политичком и културном смислу, као и економија знања и/или економија базирана на знању, како називамо економију 21. века, допринеле су интернационализацији високог образовања.

Студирање у иностранству омогућава стицања знања, учење нових језика и упознавање с новим културама. Међутим, да бисмо говорили о студирању у иностранству, много тога се мора усагласити. Студенти морају имати адекватну подршку институција, могућност да преносе кредите, као и подршку приликом укључивања у нову средину, у смислу језика, упознавања с културом, правилима понашања... Због свега овога, постало је неопходно комуницирати на глобалном нивоу, где се пре свега мисли на комуникацију између универзитета, који су главни носиоци интернационализације.

С друге стране, информационо-комуникационе технологије и дигиталне технологије, такође доприносе интернационализацији. Укључивање у програме учења на даљину или похађање on-line курсева креираних од стране факултета широм света, реализованих на различитим светским језицима, преко МООС-а (Massive Open Online Courses),

такође су облик интернационализације образовања. Овде је заправо реч о новим медијима који се користе за пренос знања. Уместо часова који се одвијају у одређеном временском тренутку и физичког присуства и контакта између професора и студената, настава се одвија преко платформе, с предавањима којима студент приступа према својим могућностима и са обавезама које извршава од куће, док се комуникација одвија преко платформе. Овде није у питању физичка, већ виртуелна мобилност.

У области Библиотекарства и информатике, најразвијенију сарадњу имамо са Emporia State University из Канзаса, САД.

Државни универзитет Емпорија основан је 1863. године као прва државна школа за обуку наставника. Иако је основан 1863. године, први семестар није почео пре 15. фебруара 1865. године. Тадашњи председник Универзитета, и једини наставник Лиман Келог (Lyman Kellogg) држао је предавања за 18 студената на другом спрату обласне школске куће. Неки од ученика који су први добили дипломе ове су били истакнуте историјске личности – ратни хероји, прве судије или чланови сенаторских породица. Келог је подигао школу, а затим и наставио своју правну каријеру и постао успешан адвокат, часни судија и Државни тужилац државе Канзас. Универзитет је био погођен захваћен многим неповољним околностима, како природним (честе суше), тако и друштвено-историјским околностима (чести напади староседеоца), због специфичности географског положаја. Први председник који је завршио овај универзитет био је Џозеф Хил (Joseph Hill, 1906-13). Неуморно је радио на подизању стандарда и квалитета наставе, па се самим тим повећавао и број ученика, али и број наставника који је радио редовно у школи.

Име универзитета променило се четири пута као одговор на раст универзитета и повећане предности које пружа студентима и грађанима Канзаса. Школа је основана као Normal школа у Канзасу, а касније је постала Kansas State Teachers College (1923), Emporia Kansas State College (1974) и на крају Emporia State University (1977).

Полazeћи од заједничког интереса развијања наставе и истраживања на оба универзитета и настојања да се контакти међу универзитетима поспеше, Универзитет у Београду и Државни универзитет Емпорија, Канзас, су 2016. године потписали Меморандум о разумевању којим Универзитети утврђују и регулишу области међусобне сарадње, као и облике и

начине њиховог спровођења. Захваљујући интернационализацији, чак и студенти на матичним, локалним универзитетима, кроз интеракцију с колегама, студентима из иностранства, шире нека своја знања, увиђајући да се људи разликују јер се културе разликују; наша понашања се разликују али те разлике нису нешто што би требало да нас спутава и дистанцира, већ напротив – требало би да нас развија, шири наша схватања, утиче на креативност, треба да подстиче толеранцију и учини нас космополитама, тј. грађанима света. Кроз процес интернационализације, универзитети унапређују квалитет образовања, стварајући истовремено студенте који ће бити спремни за глобално тржиште и спремни да постану глобални лидери. Студенти докторских студија Emporia State University долазе сваке године на десетодневни студијски боравак у Србију, учествују у раду научних скупова на Филолошком факултету, а долазе и на дужи боравак рад праксе.

Процес интернационализације подразумева анализу различитих фактора, од националних, до институционалних. Морају се посматрати дугорочни, као и краткорочни циљеви, од потребе државе да уважавајући економске, демографске и друге факторе задржи и развија нове високообразоване кадрове како би била спремна за економију 21. века, до потребе послодаваца да имају компетентне запослене који ће им обезбедити конкурентску позицију на тржишту и образовних институција да имају квалитетне и талентоване студенте који ће позитивно утицати на њихову међународну репутацију.

У свету је у последњих неколико деценија дошло до велике интернационализације у области образовања. Суштина интернационализације је у припреми студената за живот и рад у интеркултурном и глобализованом окружењу, тј. свету. У српским високошколским установама, интернационализација се за сада у највећој мери спроводи кроз студентску мобилност.

Студирање у иностранству омогућава стицање знања и вештина које ће студенти применити по повратку у своју земљу али и развој интеркултурног разумевања и толеранције. Заправо, резултат мобилности је усавршавање страних језика, упознавање различитих култура, обичаја и начина живота и рада, уз истовремено приближавање своје културе и језика средини у којој се студира и успостављање веза из којих се касније може развити професионална сарадња јер су студенти на програмима мобилности уједно и амбасадори својих земаља. Због тога су за високошколске институције важне одлазна, као и долазна мобилност.

Радна верзија Стратегије интернационализације високог образовања у Србији за период 2017–2025. године, дефинисана је октобра 2016. године. Заснована је на Стратегији развоја образовања до 2020. године, у оквиру које је предвиђено више мера за отварање и интернационализацију високог образовања. Како је у Стратегији дефинисано, „У оквиру процеса интернационализације посебно место заузима мобилност студената. Мобилност студената олакшава њихову запошљивост, подржава интеркултуралност, достизање циљева Болоњског процеса и Европског простора високог образовања и утиче на повећање конкурентности привреде на глобалном тржишту“.⁸

За Универзитете у Србији, свакако је важно да с једне стране шаљу домаће студенте у иностранство, док с друге стране морају размишљати и у правцу привлачења иностраних студената, из региона и шире.

Програми мобилности које универзитети у Србији и факултети у оквиру њих могу користити су Еразмус+, CEEPUS III (Central European Exchange Programme for University Studies), Campus Europae (међународни програм мобилности студената који се реализује под окриљем Европске универзитетске фондације са седиштем у Луксембургу) и др.⁹

Ово је изузетно значајно за наш факултет јер су високошколске установе из програмских земаља дужне да поседују Еразмус повељу за високо образовање како би могле да учествују у пројектима мобилности и сарадње, док су се високошколске установе из партнерских земаља (међу којима је била и Србија), на принципе Еразмус повеље до сада обавезивале потписивањем интеринституционалног уговора с високошколским установама из програмске земље.

Потписан интеринституционални уговор

Пре почетка периода мобилности, институције које шаљу и примају студенте или особље, морају да се договоре у које активно-

8 Стратегија интернационализације високог образовања у Србији за период 2017–2025. године, октобар 2016. године

9 Више о томе погледати у: Мобилност у високом образовању – водич за високошколске институције, Фондација Темпус, Београд 2015

сти су укључени студенти (на основу уговора о учењу) или запослени (на основу уговора о мобилности) и мора бити потписан интеринституционални уговор.

Заправо, пријаве за пројекте за међународну кредитну мобилност, са унапред дефинисаним бројем мобилности, подносе високошколске институције програмских земаља својим националним агенцијама. Интеринституционалним уговором се дефинишу правила о признавању периода мобилности, као и принципи, захтеви и практични детаљи слања и пријема студената и особља високошколских институција. Уговор се потписује на нивоу универзитета (потписује га ректор или особа коју овласти) и подразумева могућности размене за све факултете, зависно од тога које студијске програме нуди партнерска високошколска институција програмске земље.¹⁰

Са циљем укључивања студента у наставне и ваннаставне активности, значајну улогу али и одређене одговорности и обавезе имају наставници на факултету који раде са иностраним студентима и декан факултета (који треба да покажу флексибилност и разумевање због евентуално другачијих академских захтева и очекивања), студентски парламент и студенти са институције у Србији (који треба да допринесу социјализацији иностраних студената), разне студентске организације као што су ESN Serbia (Erasmus Student Network Serbia), AIESEC, студенти волонтери.

Улога летњих школа у процесу интернационализације

О интернационализацији можемо говорити и у оквиру летњих школа на Филолошком факултету. Програми у оквиру летњих школа трају 2–6 недеља. То су предметни курсеви из различитих области и курсеви језика. У случају курсева српског језика, то су различити нивои српског језика, од потпуно базичног нивоа намењеног страним студентима који долазе у Србију без икаквог предзнања из српског језика, до виших нивоа.

Центар за српски као страни језик на Филолошком факултету Универзитета у Београду, од 1986. године нуди интензивне курсеве

¹⁰ Мобилност у високом образовању – водич за високошколске институције, Фондација Темпус, Београд 2015

српског језика за међународне полазнике. Курсеви се одржавају у једној академској години, што значи два семестра (зимски и летњи семестар). Курсеве одржавају наши признати наставници, изворни говорници српског језика, који су дипломирали на Филолошком факултету. Од 2000. године повећава се број, а мења се и профил студената: стипендисти програма ЦЕПУС, ЕРАЗМУС, БАСИЛЕУС почињу да уче српски језик у Центру. Од 2006. године је устаљен број студената – око 200 годишње. Од 2010. године посебан изазов за предаваче српског као страног представљају пројекти Свет у Србији и Србија за Србе из региона због организације интензивне наставе за велики број студената различитог језичког и културолошког порекла. Поред стандардних годишњих курсева, у Центру се организују и специјализовани курсеви различитог трајања.

Од 2001. године Центар организује и летње курсеве у трајању од три седмице. Полазници ових курсева су углавном студенти славистике на иностраним универзитетима који користе летњи распуст како би усавршили своје знање српског језика.

Посебан вид наставе у Центру од 2013. године представља онлајн курс. Курс је постављен на Moodle платформи и намењен је за први ниво учења српског језика.

Међународни славистички центар на Филолошком факултету у Београду (МСЦ) је најстарија институција ове врсте у словенском свету. Циљ МСЦ-а је да подстиче и помаже проучавање наше књижевне културне баштине, као и учење и усавршавање српског језика у иностранству. У остваривању тог циља Центар посебну пажњу посвећује институцијама у свету које се баве језиком, књижевношћу и културом српског народа, те низом својих активности повезује славистичке катедре страних универзитета са делатношћу слависта у нашој земљи. Сваке године одржава се у организацији МСЦ-а Међународни научни скуп (са темама из српског језика и књижевности), на коме учествују научници из целог света који се баве славистиком, посебно србистиком. Поред овог међународног научног симпозијума Међународни славистички центар организује и Скуп слависта, Семинар за српски језик, књижевност и културу за стране студенте српског језика, источноевропских студија, политиколошких, правних, економских преводилачких и др. Овај семинар је једна од тзв. «летњих школа», које постоје у свим земљама Европе и у свим околним земљама. Одржава се у континуитету сваке године, већ 42 године,

од 1. до 20. септембра на Филолошком факултету у Београду. Ово је најстарији и једини семинар највишег нивоа на Универзитету, који похађају страни студенти српског језика у свету. До сада, током 42 године, овај семинар похађало је око 3600 студената из целог света и они су данас: дипломате, преводиоци наше књижевности, стручњаци за источноевропску тематику, новинари, асистенти и професори на преко сто универзитета у свету.

Летње школе омогућавају стварање незаборавног искуства у интернационалном окружењу. Разлог је што у кратком временском периоду обезбеђују интеркултурну комуникацију и учење, с обзиром на то да студенти различитог порекла, долазе из различитих држава, у односу на наставно особље или чак друге студенте. Садржај летњих школа је пажљиво осмишљен, ствара пријатну атмосферу и креативно и инспиративно окружење. Циљ је повезати предаваче и студенте кроз активности које укључују дружење и мање формалне односе. Акцент је на тимском раду а поред учења и на ваннаставним активностима, као што су учење националног плеса, учествовање у припремању традиционалних јела и другим облицима дружења. У питању је учење, уз дружење, при чему не треба занемарити могућности за учење које нам пружају нове ИК технологије, где се у учење укључују скајп, вајбер, интернет, on-line учење и сл.

Као неке од највећих изазова с којима се суочава приликом примене процеса интернационализације, Филолошки факултет има следеће проблеме:

1. Недовољно развијена свест о значају интернационализације;
2. Недовољан број студијских програма на енглеском језику (или неком другом страном језику);
3. Менторска настава која се држи долазећим студентима, с обзиром на то да нема довољно студијских програма на којима се настава држи на енглеском језику и мали је број иностраних студената;
4. Недостатак јединственог информационог система и система праћења података;
5. Недовољан број законских прописа који би прецизно дефинисали све аспекте процеса интернационализације као и права и обавезе свих субјеката који могу и треба да учествују у спровођењу свих активности везаних за интернационализацију итд.

Могућности у области студијских програма

- Сачинити већи број мултидисциплинарних студијских програма;
- Омогућити студентима да бирају предмете с различитих катедара;
- Развити каталог студијских програма, курсева или предмета на енглеском језику;
- Усвојити стандарде за студијске програме који су направљени за стране студенте, као и стандарде и услове за акредитацију заједничких студијских програма;
- Акредитовати студијски програм Библиотекарство и информатика за страним језицима, што ће значајно појачати капацитете студената Библиотекарства, како у проучавању културне баштине на глобалном нивоу, тако и у мобилности студената, истраживача и професора.

Неке од наведених препорука су већ реализоване у пракси, док на осталим, како би се ниво интернационализације високог образовања у Србији подигао, даље треба радити.

С обзиром на то да се у области интернационализације све више говори о интернационализацији код куће, фокус би у будућности требало да буде и на мобилности професора јер је то предуслов за интернационализацију курикулума.

Након истраживања које је било предмет овог рада, добијена је јаснија слика перспективе мобилности и интернационализације на Филолошком факултету Универзитета у Београду. У раду су представљени и неки од важних аспеката интернационализације, са фокусом на оне који се тичу проблема и потешкоћа академске мобилности студената и наставног кадра.

Закључна разматрања

На основу анализе добијених података, можемо закључити да су долазећи и одлазећи студенти, обухваћени нашим истраживањем, генерално посматрано, имали позитивно искуство боравећи на

размени. Међутим, поред позитивних аспеката о мобилности студента, подаци омогућавају и да изведемо закључке у ком правцу је потребно даље деловање, односно који су то фактори на које је потребно усмерити додати напор како би се целокупан процес и ефекти мобилности унапредили. Према налазима истраживања то су првенствено: шира понуда стипендија и курсева на енглеском језику, информисање студентата, компатибилност студијских програма и признавање испита.

Осим тога, сматрамо и да би истраживања мапирања стања мобилности на целом Универзитету могла да буду веома корисна како за Универзитет, тако и за сваки од факултета, јер би шири приступ омогућио да се идентификују заједничке и специфичне тешкоће на факултетима са којима се студенти и професори најчешће суочавају.

Нема сумње да је за даље унапређење квалитета мобилности, а тиме и нивоа интернационализације, потребно да се овим процесима управља на основу обухватних и ваљаних информација добијених квантитативним и квалитативним истраживањима. Уз систематска евалуативна истраживања, још једна од важних претпоставки на коју се указује у иностраним истраживањима ове проблематике је и истинска, не само декларативна, посвећеност сваке од високошколских институција подстицању процеса академске мобилности.¹¹ Другим речима, сваки од аспеката мобилности и интернационализације, захтева брижљиво истраживање, планирање, високу професионалност и изврност.

ЛИТЕРАТУРА

- Council of Europe / EBLIDA Guildenes on Library Legislation and Policy in Europe, 2000.
 European Parliament. Report on Role of Libraries in the Modern World, 1998.
 The Glasgow Declaration on Libraries, Information Services and Intellectual Freedom.
 The IFLA Internet Manifesto, 2002.
 UNESCO Public Library Manifesto, 1994.
 Мобилност у високом образовању – водич за високошколске институције, Фондација Темпус, Београд 2015
 Стратегија интернационализације високог образовања у Србији за период 2017–2025. године, октобар 2016. године

11 [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2010/438603/IPOLCULT_ET\(2010\)438603_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2010/438603/IPOLCULT_ET(2010)438603_EN.pdf), Vossensteyn, H., Beerkens, M., Cremonini, L., Huisman, J., Souto-Otero, M., Bresancon, B., Focken, N., Leurs, B., McCoshan, A., Mozuraityte, N., Pimentel Bótas, P. C. and de Wit, H. (2010). Improving participation in the Erasmus programme. Final report to the European Parliament. Other. European Parliament.

[http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2010/438603/IPOLCULT_ET\(2010\)438603_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2010/438603/IPOLCULT_ET(2010)438603_EN.pdf), Vossensteyn, H., Beerkens, M., Cremonini, L., Huisman, J., Souto-Otero, M., Bresancon, B., Focken, N., Leurs, B., McCoshan, A., Mozuraityte, N., Pimentel Bótas, P. C. and de Wit, H. (2010). Improving participation in the Erasmus programme. Final report to the European Parliament. Other. European Parliament.

Prof. Ljiljana Markovic, PhD

LIBRARY SCIENCE STUDIES AND PROSPECTS OF INTERNATIONALIZATION OF THE FACULTY OF PHILOLOGY

Summary

Bearing in mind that the preservation and fostering of linguistic and cultural diversity is extremely important for every nation and every individual, it is the obligation of, above all, us philologists to protect language diversity, as we preserve our own cultural heritage and autonomous view of the world in that way. Faculties of philology are natural strongholds of such ideas, considering that by learning languages, throughout their study programs, one not only masters the vocabulary, morphology, syntax, phonetics of a certain language, but also history, culture, literature and spirituality of a particular nation. The Faculty of Philology of the University of Belgrade, with its extensive study programs for teaching 30 languages and their respective literatures and cultures, general literature, general linguistics, library and information science, museology and archival science, and as one of the most developed faculties in Southeast Europe, is actively involved in international exchange projects of students and teachers. The studies on research methodology and techniques of scientific work, as well as all scientific areas that the study program of the Department of Library and Information Science integrates, are included into educational offer for foreign students.

Key words: language, literature, culture, philology, globalization, university education, social sciences and humanities, library science.